

Atatürk'ün Cenaze Töreninden

– BelkiBirGün · 10 Kasım 2011

Yıllardan 1938, aylardan Kasım 10'u ve saatler 09:05 gösterdiğinde sen gözlerini kapamıştın. Kapar kapamaz kulakları sağır eden bir silah sesi duyulmuştu. Başucunda seni çocukluğundan beri tanıyan biri vardı. Güvendiğin ve önem verdiğin yaverin Salih Bozok'tu. O hiç yanından ayrılmamıştı. Yaşarken de izin deydi, öldükten sonra da hiç düşünmeden peşinden gitti. Evet, görmedim öldüğünü, şayet görseydim belki bende dayanamaz vururdum kendimi ve peşinden takip ederdim seni. Kim-bilir!..

Ki, gözlerim gözlerine dokunmamıştı. Sesin kulaklarıma çalınmamıştı. Ne cephede, ne de sosyal yaşamda seninle tesadüf edip tanışmamıştık bile . Seni görmem mümkün değildi ki...Henüz dünyaya gelmemiştim , annem dahi yaşamda değildi.. Buna rağmen ben seni çok sevdim. Sadece ben mi?

Tabi ki hayır, sana olan sevgi çok yüceydi; milyonları aşan sevgi yansımalarıydı, müthiş bir hayranlıktı. Yıllarca içimizde sana olan bu tutkulu sevda nasıl oluştu? Nasıl gelişti? Neden Türkler seni çok sever? Bir insan hiç tanımadığı, yüzünü dahi görmediği birini taparcasına sevebilir mi? Bunu keşke yaşasaydın da ben sana anlatabilseydim.

Her şeyden önemlisi sen, bize asıl kimliğimizi kazandırmıştın. Sen bize daha doğmadan özgürlüğümüzü kazandırmıştın. Sen bize Türkiye Cumhuriyetinin tapusunu bağışlamıştın. Peki, Türk Halkı sana ne bağışladı?

Şimdi yıl 2011, aradan tam 73 sene geçmiş.

Bize bağışladığın ve emanet ettiğin Cumhuriyetimize sahip çıkamadığımızı düşünmekteyim. Sen bize bir emanet vermiştin, ya biz çocuklarımıza ne vereceğiz?

Asıl bu soruya yanıt vermeli, şapkalar öne alınıp düşünölmeli...

Şu satırları yazarken ben, aynı zamanda 73. ölüm yıl-dönümünde siyah-beyaz bir video izliyorum. Tarih 1938'i gösteriyor. İnsanlar çığlık çığlığa, ağlıyorlar. Seslerindeki melodram, yüreğimde hüznünlü bir hıçkırığın akustığı sanki... Türk bayrağına sarılı tabutunu izlerken daha fazla tutamıyorum kendimi, gözlerim doluyor, görüntüm bulanıklaşıyor.

Seni yitirmenin acılarını gözlerde okumak mümkün. Yarabbim ne büyük bir yalnızlık!..

Türk Halkı YETİM şimdi!..

Onlar her on kasımda huzuruna çıkıp sana söz verdiler: "Sen rahat uyu Atam, emanetin emanetimizdir" diye.

Şimdi ben bu sözü tutamamanın utancını yaşıyorken, dudaklarımda senin "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözlerini yineliyorum.

Sanki bir şarkının nakaratı gibi.

Seni huzursuz edip ebedi uykunu böldüğüm için, üzgünüm.

Lütfen affet beni ATAM!..

Emine PİŞİREN

10.11.2011